

James Rayburn
Adevărul absolut
Titlu original: *The Truth Itself*

Copyright © 2016 by ROGER SMITH
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2017 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: office@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAYBURN, JAMES

Adevărul absolut / James Rayburn ; trad. din lb. engleză de Alexandru
Macovescu. - București : Crime Scene Press, 2017
ISBN 978-606-94185-8-1

I. Macovescu, Alexandru (trad.)

821.111

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: aprilie 2017
Tipărit în România, ART PRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii
dreptului de autor.

James Rayburn

Adevărul absolut

Traducere din limba engleză
de Alexandru Macovescu

CRIME SCENE PRESS
2017

CAPITOLUL 1

Când Kate Swift, care era la volanul vechiului ei Jeep, îi văzu pe cei doi tineri care-și croiau drum prin șirul de mesteceni desfrunziți de iarnă din partea de est a școlii primare, mergând greoi prin zăpada proaspătă înspre clădirea joasă din cărămidă, cu părțile din spate ale trencurilor negre identice fluturând ca aripile unor ciori din cauza vântului tăios dinspre Canada, își dădu seama că totul luase sfârșit.

Își dădu seama că păienjenişul de adevăruri spuse pe jumătate și minciunile bine ticluite care reprezentaseră povestea vieții ei în ultimii doi ani erau pe cale să fie spulberate.

A sosit momentul, își zise ea. A sosit, Kate.

Pe când își rostea numele – numele *adevărat*, nu cel sub care se ascunsese în orașelul acesta din nordul statului Vermont – își îndreptă brusc privirea spre grupul de elevi de clasa întâi care dădeau buzna în școală și zări o fracțiune de secundă cum părul lung și negru și ghiozdanul roz cu *Hello Kitty* al fiicei sale dispăreau prin ușile de sticlă deschise.

Momentul sosise, dar nu așa cum se temuse mereu că se va întâmpla; nu cu un polițist care să-i bată la ușă în miez de noapte sau un lunetist care să tragă din pădure. Nu. În timp ce se uita la băieții care înaintau spre școală, simți în ceafă fiorul rece al soartei nemiloase.

Un val familiar de adrenalină o năpădi pe Kate și își auzi sângele cum îi bubuia în urechi în timp ce se întindea să deschidă ușa jeepului. Coborî, simți frigul care o biciuia, iar ghetetele ei din piele de vițel se afundară în zăpadă.

Își înăbuși un strigăt, fiind convinsă că fiica ei n-ar fi auzit-o, însă ei da, tinerii care acum se eliberaseră de zăpadă și mergeau ca la o prezentare de modă pe porțiunea îngustă de asfalt care fusese curățată și care ducea spre intrarea în școală, unde se înghesuiau mulți copii nerăbdători să scape de frig.

Când Kate se trezise în dimineața aceea, rămăsese sub pătura grea în întunericul camerei și făcuse ceea ce își impusese să facă în ultimii doi ani: să intre tăcută în pielea personajului.

O chema Holly Brenner. Avea douăzeci și opt de ani. Era o mamă singură cu o fiică de șase ani, Suzie.

Încercase să ignore teama și groaza care o însoțeau în fiecare zi când se trezea, certitudinea că aceea era ziua în care urma să se sfârșească totul.

Că în ziua aceea urma să fie descoperită.

Că în ziua aceea Lucien Benway urma să se răzbune.

Ținându-și groaza în frâu, întinsese mâna, își simțise firele de păr de pe antebraț cum se zbârlesc din cauza frigului și arătătorul ei se oprise pe un dreptunghi rece de plastic, amuțind ceasul deșteptător care suna la 6 dimineața.

Somnoroasă, se duse în camera fiicei ei și o sărutase pe frunte.

– Neața, iubito, zisese ea.

Fetița deschisese ochii și zâmbise:

– Neața, mami.

– Cine ești tu, scumpo? o întrebasese așa cum făcea în fiecare dimineață.

– Suzie, mami.

– Suzie și mai cum?

– Suzie Brenner.

Când își schimbaseră identitățile în urmă cu doi ani, se hotărâse să riște și să-i păstreze numele de botez fiindcă ar fi fost și mai confuz să o învețe un altul – lui Suzie, care începuse să vorbească mai târziu decât alți copii, îi luase multă vreme să-l spună.

O sărutase din nou.

– Bravo. Acum hai să te pregătești.

Se duse jos și preparase micul dejun, străduindu-se să nu pară nervoasă din cauză că lui Suzie îi luase prea mult să se îmbrace și pierduse autobuzul galben al școlii, care trecuse huruind pe strada lor în urma unui plug de zăpadă.

Așa că stătea lângă școală, în jeep, privind cum soarta se hotărâse s-o lovească pe neașteptate, simțind groaza care cuprindea orice părinte după ce se întâmplase la Sandy Hook.

Necrezând că totul era rânduit dinainte, că *îi fusese scris* să fie aici, Kate ieși din jeep și porni în grabă spre cei doi băieți care se apropiau de intrarea unde stătea gardianul școlii, Tataie, cu uniforma lui de paznic și cu părul alb care-i flutură în vânt când ridică o mână în chip de salut:

– Salutare băieți, încotro? auzi ea.

Tinerii continuară să meargă și Kate îi văzu că își zâmbesc unul al-
tuia.

În timp ce ei se apropiau de Tataie, care făcuse un pas înapoi și spusese „la stați așa, ce căutați aici?”, speră ca instinctul s-o fi înșelat, că erau doar mimi, acrobați sau *traseuri* veniți să-i distreze pe copii și că hainele lor erau șifonate de instrumentele ascunse cu care își făceau meseria, dar băiatul mai blond își desfăcu treniul și scoase o carabină Bushmaster M4, îl împușcă pe paznic de două ori, iar bătrânul muri înainte de a atinge zăpada. Celălalt băiat râse și încercă să-și scoată arma, care se agăță de o bucată de câptușeală ruptă.

Primul băiat trase o rafală, iar reculul trimise gloanțele peste capetele copiilor care țipau. Își fixă mai bine ținta și era gata să apese pe trăgaci când Kate, intrându-și în mână după toți anii în care stătuse pe bară, îl lovi din spate și îl doborî la pământ. Îi luă carabina și îl lovi în față, auzind cum i se rupe cartilajul nasului, apoi întoarse arma spre celălalt puști care reușise să și-o elibereze pe a sa și o îndrepta acum în direcția ei. Kate se aruncă într-o parte, iar gloanțele zdreliră cărămida de deasupra capului ei.

Era sigură că-l lovise în umăr, dar el o rupse la fugă în timp ce ea îndrepta din nou arma asupra lui, însă nu trase, de frică să nu-i rănească pe copiii din preajmă. Apoi el se făcu nevăzut într-o clasă – a fiicei ei.

Kate auzi un clinchet și se întoarse la băiatul întins pe jos, care arma un pistol semiautomat SIG Pro. Fiind prea aproape pentru a folosi carabina, îl lovi în gât cu patul armei, luă pistolul SIG și-l ucise.

În haina puștiului mort mai găsi un încărcător, pe care îl vârî în Bushmaster în timp ce se îndrepta cu pași repezi spre sălile de curs din partea laterală a clădirii.

Știa că ferestrele aveau trei straturi (contribuise la strângerea de fonduri pentru izolarea claselor în lunile lungi de iarnă) și calcula deja ce efect va avea sticla securizată asupra traiectoriei gloanțelor.

Kate se opri și se uită pe furiș în încăpere.

Băiatul stătea cu spatele la ușa închisă. Brațul stâng îi atârna fără vlagă și avea sânge pe haină și gât.

Cu mâna dreaptă flutura carabina spre copiii care plângeau, iar când Marie Benet, o profesoară proaspăt căsătorită, se apropie cu brațele ridicate, el trase și femeia căzu. Reculul îl lipi de ușă și mai multe gloanțe loviră neoanele care se făcură țândări și acoperiră podeaua cu cioburi.

Țipetele deveniră mai puternice. Kate o căută pe Suzie cu privirea printre copiii ghemuiți. Nu o văzu.

Se trase mai aproape de fereastră, știind că va trebui să tragă în ciuda faptului că glonțul urma să fie deviat și că precizia avea de suferit. Deodată, văzu la geam chipul fiicei ei, văzu mânuța care apăsă pe mânerul înțepenit și se rugă, nici ea nu știa cui, în timp ce degețelele reci și nesigure ale fetei se luptau cu mânerul care cedă brusc. Kate apucă fereastra, o împinse în interior și ridică arma dintr-o singură mișcare, în timp ce băiatul se întorcea spre ea. Îl împușcă de trei ori, de două ori în piept și o dată în cap, sângele și creierul i se împrăștiară pe ușa albă, iar arma căzu pe podea înaintea lui.

Apoi Kate lăasă carabina și se întinse după fiica ei, scoțând-o pe geam și găsind o putere neștiută care îi permise să-și țină fetița în brațe.

Alergă cu pași mari prin zăpadă, ridicând genunchii, simțind gerul mușcător în plămâni în timp ce se îndrepta spre mașină, auzind în apropiere zgomotul asurzitor al sirenelor, știind că nu avea decât un minut la dispoziție ca să ajungă la jeep și să plece de-acolo.

CAPITOLUL 2

Kate viră prea repede, roțile mașinii alunecară pe o porțiune cu polei și deodată jeepul deveni o mașină de curățat gheața scăpată de sub control care descria opturi în timp ce copacii, cerul cenușiu și casele cochete, gata de pus în ramă, se învâneau în jurul lor iar Suzie scotea un strigăt găutit.

Pregătirea lui Kate își spuse cuvântul, așa că viră pe suprafața alunecoasă, cu picioarele apăsând pedalele și cu mâna dreaptă pe schimbătorul de viteze, încercând să-și amintească toate manevrele corecte și, când Jeep-ul se opri (la doar câțiva centimetri de un copac), văzu mașina de teren a șerifului cu sirenele urlând și venind amenințător spre ele, cu luminile aprinse ca la discotecă, înainte să vireze spre școală și să dispară din câmpul vizual, lăsând doar amintirea unor urme pe drum – yankeii ăștia chiar se pricepeau să conducă pe viscol.

Kate se uită la Suzie. Copila nu scotea o vorbă, însă era roșie la față, cu lacrimi pe obraji, cu gura deschisă și umedă de salivă, și se uita lung la Kate cu ochii ei mari și negri.

Kate se întinse și o îmbrățișă.

– Mami, cine erau oamenii ăia de la școală?

– Nu știu, iubita mea.

– Voiau să omoare pe toată lumea.

– Da.

– Din cauza noastră, mami?

– Nu, puiule, nu din cauza noastră.

Își sărută fiica pe frunte, porni mașina și se îndreptă spre casă, conducând repede, dar cu grijă, simțind cum secunde de libertate se scurgeau cu repeziciune, ca nisipul dintr-o clepsidră.

– Scuze, acum o să te rog să faci ceva pentru mine, ceva supergreu, dar trebuie să o faci. OK?

Fetița dădu din cap că da.

– OK.

– Scumpo, îmi pare rău, dar chestia aia despre care ți-am zis că ar putea să se întâmple la un moment dat, ei bine, s-a-ntâmplat.

– S-a-ntâmplat?

– Da. O să vină niște oameni după mine din cauza a ceea ce s-a întâmplat la școală.

– Dar ne-ai salvat, mami!

– Nu contează. O să știe cine sunt și o să vină. Așa că trebuie să plecăm. Ai înțeles?

– Trebuie să plecăm din oraș?

– Da, zise Kate.

– Trebuie să-mi las prietenii în urmă?

– Da.

– Pot să-mi iau la revedere?

– Nu. Îmi pare rău.

Suzie își înăbuși suspinele.

– Ai fost curajoasă, mami.

– Și tu la fel.

– O să fiu curajoasă și acum.

– Știu că o să fii.

Kate opri Jeep-ul pe aleea din fața unei căsuțe albe din lemn cu un acoperiș țuguiait și ferestre duble pe fronton – un loc care i se păruse prea siropos când se mutaseră acolo în urmă cu doi ani, dar pe care ajunsese să-l îndrăgească. Alergă la etaj în dormitorul mobilat într-un stil pe care-l numise odată „foarte prețios” – perdele și cuvertură din dantelă, animale pufoase pe pat, în opoziție completă cu stilul ei auster

și minimalist – și dădu în lături patul vechi cu cadru de bronz, trase covorul decorativ și scoase trei scânduri din parchet.

În spațiul de sub ele pusese o geantă plină, pregătită pentru o zi ca asta. Haine simple cu toate etichetele scoase. Documente false. O trusă medicală. Nimic care să le lege pe ea și pe fiica ei de cine se prefăcuseră că erau în ultimii ani.

Sau de cine fuseseră odată.

Kate ridică geanta și se duse într-un suflet pe palier, de unde o strigă pe Suzie. Fetița apără din dormitor ținând în brațe trei dintre păpușile ei preferate.

Kate clătină din cap.

– Scumpo, nu poți să le iei cu tine. Îmi pare rău.

Fetiței îi apărură din nou lacrimi în ochi, apoi puse păpușile pe o masă și le sărută de rămas-bun pe fiecare în timp ce Kate luă geanta și o puse în Jeep. Conduse pe străzile îngrijite spre pădurea întunecată întinsă de-a lungul liniei invizibile care marca granița nepăzită dintre SUA și Canada.

– Mami?

– Da?

– Când ajungem acolo...

– Da?

– Îmi iei un cățeluș?

– Da, scumpo, îți iau.

Ce mai conta încă o minciună?

CAPITOLUL 3

Lucien Benway stătea în umbră în beciul fără ferestre, uitându-se cum Dudley Morse, omul său bun la toate, folosea Paginile Aurii de lordania ca să-l bată pe reporterul american legat de scaunul de bucătărie.

Un bec incandescent atârna de tavanul pătat chiar deasupra scaunului, iar abajurul cilindric din aluminiu arunca o lumină verzuie necruțătoare asupra jurnalistului care sângera.

Când Benway își dresе glasul, Morse, un bărbat foarte înalt și palid, lăsă jos cartea de telefoane și se dădu la o parte. Respira sacadat și avea cămașa albă mânjită de transpirație și sânge.

Benway se uită lung la reporterul care se aplecă moale în față și care rămase pe scaun doar datorită unui fir de nailon cu care era legat. Îi vorbi cu o voce profundă, în care se distingea un vag accent texan:

– Crezi că arăți ca George Clooney, nu?

Jurnalistul, care cu părul său negru un pic încăruntit și cu maxilarul său fotogenic chiar semăna cu celebrul actor de la Hollywood, se întoarse spre Benway cel invizibil și scutură din cap.

– Nu, n-aș zice.

– Dar ți-a zis lumea, nu? *Femeile* cumva?

– Poate. Uneori.

Scuipă un incisiv pe podeaua crăpată din mozaic.

– Dar nu ești George Clooney, mă auzi?

– Da, nu sunt George Clooney.

– Și asta nu-i un film. Nimeni n-o să strige „Tăiați!” Ai înțeles?

- Da, am înțeles.
- Și tot nu vrei să-mi spui nimic?
- N-am ce.
- Nimic?
- Doar că sunt nevinovat.
- Nevinovat?
- Da.
- De unde știi că ești nevinovat?
- Pentru că n-am avut înțelegeri pe sub mână cu Al-Qaeda, Khorasan, AQAP, Al-Nusrah, șiiții huothi, Statul Islamic sau cu vreo altă facțiune.
- Despre asta crezi că e vorba?
- Păi nu-i așa?
- Nu.
- Atunci despre ce e vorba?

Benway ieși din umbră cu mâinile în buzunarele de la pantalonii costumului din bumbac. Abia dacă avea unu cincizeci, o constituție firavă de copil și un cap imens acoperit cu un păr subțire și deschis la culoare. Lumina puternică îi accentua rețeaua de riduri care îi acoperea fața de culoarea hârtiei.

Reporterul reuși să râdă.

- Acum am înțeles.
- Serios?
- Da.
- Și susții în continuare că ești nevinovat?
- Nu știam cine era ea.
- Nu?
- Mă rog, nu până n-a fost prea târziu.
- Cred că faci confuzie între ignoranță și nevinovăție.

Benway luă un pachet de țigări turcești Samsun din buzunarul sa-coului, scoase una și o aprinse cu bricheta Ronson pe care o luase de la primul om pe care-l ucisese vreodată. Simți mirosul de butan, apoi aroma bogată a tutunului.

- Ce-o să-mi faci? îl întrebă reporterul.

- O să te decapitez și o să te arunc peste granița siriană, zise Benway, scoțând doi vălături de fum pe nări.

Reporterul scutură din cap, deschise cât putu de mult ochiul cu care mai vedea și zise:

- Ce mișto...
- Benway dădu din umeri.
- E unul din beneficiile meseriei.

Îndreptă țigara spre Morse.

- Lasă-ne singuri.

Bărbatul palid ezită.

- Du-te, îi zise Benway.

Morse puse Paginile Aurii pe măsuta pliabilă de lângă scaun, se întoarse și deschise o ușă care ducea la niște scări înguste de lemn, lăsând să intre deodată în cameră cântecul melodios al unui muezin. Ușa se închise și se lăsă din nou tăcerea.

Benway aruncă țigara pe jos și o strivi cu călcâiul mocasinului minuscul făcut la comandă de un pantofar din centrul Washington-ului, apoi luă un cuțit cu lamă lungă de pe masă.

Reporterul privi țintă lama strălucitoare când Benway intră în cercul de lumină.

- Cum, nu fac destul rating pentru o porcărie de clip?

Și, în timp ce prizonierul său îi zâmbea ca George Clooney, Benway își dădu seama de ce îl dorise soția lui, de ce doar el dintre toți amanții reușise s-o ademenească să-și părăsească soțul după douăzeci de ani de căsnicie.

Benway îi tăie gâtul reporterului, apoi îl apucă de clăia de păr și termină decapitarea.